

54. FESTIVAL
PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

JOAKIM VUJIĆ

7-14. MAJ
NOVI PAZAR

BROJ. 3

KRITIKA / OKRUGLI STO / INTERVJU / REČ SELEKTORA

9. MAJ 2018.

BILTEN

VEČERAS
SVEDOBRO

NARODNO POZORIŠTE UŽICE

POKROVITELJI FESTIVALA

GRAD NOVI PAZAR

ZAJEDNICA PROFESIONALNIH
POZORIŠTA SRBIJE

regionalno pozorište
novi pazar

министарство
културе републике србије

LILIJANA IVANOVIĆ, REDITELJKA

POZORIŠTE U NOVOM PAZARU JE MOJE DETE

O počecima Regionalnog pozorišta razgovaramo sa Lilijanom Ivanović, rediteljkom koja potpisuje 270 predstava koje je režirala od Nove Gorice do Pirota i od Varaždina do Bitolja, ali i u Bugarskoj, Rumuniji i Italiji.

Uvek ističem da sam ponosna što sam ustrojila Regionalno pozorište u Novom Pazaru. Radila sam u njemu i dok je bilo amatersko i mogu da kažem da je moja zasluga što sam prvu klasu profesionalnih glumaca ja izvela na put. Čak je njihov profesor Enver Petrovci rekao da prve dve godine nema šta da radi sa njima jer sam ih sve naučila. Novopazarsko regionalno pozorište je moje dete i dok sam živa biće mi u najlepšem sećanju. Srećna sam što sam se vratila posle mnogo godina. U Novom Pazaru sam postavila mnogo predstava na koje sam i danas ponosna.

Za karijeru režisera koja još uvek traje, 270 predstava deluje kao nedostižan broj. Kako ste uspeli to da postignete?

Uvek sam mnogo radila, retko prođe sezona da nemam 8 sezona, a pre

dve godine sam imala čak 10. Radoholik sam, krenem da radim jednu, ali onda budu dve-tri. Prošle godine sam u Pazaru radila četiri, ali ne jednu za drugom, nego sve odjednom. Jako sam ponosna na taj broj jer je Dejan Peričić Poljanski sve o našem pozorištu znao i zapisivao rekao da toliko predstava nema niko u okruženju ni kod nas. Ova sezona je za mene bila jako dobra ne samo zbog osam predstava već i što sam radila dve psihološke drame. Dugo putovanje u noć", Judžina O Nila, „Derviš i smrt“, Meše Selimovića, „Tramvaj zvani želja“, Tenesi Vilijamsa i „Gospodu Glembajeve“, Miroslava Krlež. Prve tri sam ostvarila, a moguće je da ću i četvrtu u Prijedoru.

Možete li izdvojiti svoje omiljene predstave?

Neke sam predstave voela manje, neke više. Uvek sam volela psihološku dramu jer je to najbliže mom senzibilitetu iako me je direktori pozorišta guraju u komediju. Za to je zaslužan naš kolega Predrag Ejduš koji svima govori, ako hoćete dobru komediju, uzmite Lilijanu, ona je doktor za vodvilj. I to se čulo i do Pri-

jedora, gde su me nedavno angažovali. Izdvojila bih „Derviša i smrt“, „Jesenju sonatu“ i „Dejstvo gama zraka na sablasne nevene“. Mnogo volim i „Omer pašu Latasa“ i mislim da ću ponovo raditi taj tekst.

Šta biste promenili u pozorišnom životu u regionu?

Pozorišta su svuda u začelju interesovanja ljudi koje vode grad. Mada, kultura je uvek dobijala mrvice budžetskog kolača, a pozorište je skupa zabava. Tako da nije ni čudo što nam malo odrežu. Ili je to nama malo.

Prva asocijacija na Novi Pazar?

Ne znam šta bih pre, jer ih je mnogo lepih, ali znam da uvek kada treba da dođem u Novi Pazar osećam veliku radost. Jednom mi je ćerka u šali rekla da me vuče moja turska krv jer ja imam i tursko poreklo. Dopada mi se jezik ove sredine, okolina sa kulturnim nasleđem i srdačnost ljudi koji ovde žive. Volim i to što pozorište osećam kao svoje dete, a deci vas uvek nešto vuče.

PROGRAM

	19:30h
07.MAJ PONEDELJAK	ŽAK I NJEGOV GOSPODAR Regionalno pozorište Novi Pazar Tekst: Milan Kundera, Režija: David Alić
08.MAJ UTORAK	LIFT-SLOBODAN ŠOU Narodno pozorište Priština Tekst: Jelena Bogavac, Režija: Nenad Todorović
09.MAJ SREDA	SVEDOBRO Narodno pozorište Užice Tekst: Stevan Vraneš, Režija: Nemanja Ranković
10.MAJ ČETVRTAK	RUBIŠTE Šabačko pozorište Tekst: Ninoslav Djordjević, Režija: Kokan Mladenović
11.MAJ PETAK	4 BRATA Knjaževsko-srpski teatar, Kragujevac Tekst: Radovan Tišma, Režija: Dragan Jakovljević
12.MAJ SUBOTA	DOM BERNARDE ALBE Puls teatar, Lazarevac Tekst: Federiko Garsija Lorka, Režija: Bojana Lazić
13.MAJ NEDELJA	KEPLER 452B „Bora Stanković“ Vranje Tekst: Tijana Grumić, Režija: Jug Djordjević
14.MAJ PONEDELJAK	OŽALOŠĆENA FAMILIJA Kraljevačko pozorište Tekst: Branislav Nušić, Režija: Modrag Dinulović
	19:30h

MILIVOJE MLAĐENović, POZORIŠNI KRITIČAR

FARSIČNA MONTAŽA DOKUMENTARNOG

Jelena Bogavac: *Lift – Slobodan šou*,
režija – Nenad Todorović, Narodno pozorište Priština

Strasnici koji od pozorišta očekuju pikanterije kao proizvod necenzurisanog medija ili pozornicu alternativne javnosti koji prerađuje jednu tabuiziranu temu, možda neće biti preterano oduševljeni.

Jeste da se u tekstu Jelene Bogavac fiksiraju stvarna imena i događaji, koriste autentični dokumenti i izvori, jeste da je reč o javnoj temi ukrštenoj sa privatnim životom najmoćnijeg bračnog para u Srbiji devedesetih i njihovom uticaju na oblikovanju ukupnog života tog razdoblja, te, na kraju i o tome da kako jedan, na prvi pogled, sasvim obični brižni bračni par okrenut tradicionalnim porodičnim vrednostima (uređenje stana, briga o deci) posredno još uvek senči i identitet građana Srbije. Svu tu vešto i prilježno sakupljen

dokumentarnu, ali ne tako dramski potentnu građu, reditelj Nenad Todorović je u sadejstvu sa glumačkim ansamblom upotrebljava, montira, i uspešno oblikuje u dinamičnu, zavodljivu kabaretsku formu. Ono političko koje golica znatiželju pozorišnog gledaoca ušuškano je lepo je u porodični performans, *Lift- Slobodan šou*, lišen očekivanih deoloških i političkih naslaga. Ljubitelji žanrovskih etiketa dodaće još i elemente postdramske strukture, dokumentarističku ravan.

Predstava *Lift- Slobodan šou* sastavljena je iz, pa skoro bi se moglo reći dve nezavisne, ali celine koje se ipak na polu gledaočevog prijema stapaju u jedno delo koje tada postaje ono što apostrofirani žanroljupci nazivaju postdramskim pozorištem.

U prvom, dokumentarističkom delu, naglašeni su ironizacija, parodiranje, imitativnost i karikaturalnost kao glavna glumačka sredstva. Iako moćno delovanje hora ovoj celine daje odlike epskog i uzdiže je do tragičkog, utisak je da ima viška scenskog materijala. Rigoroznijom selekcijom, eliminisanjem retardacija, dobila bi se homogenija i dinamičnija celina.

Drugi deo upravo odlikuje ekonomična i efektna, ekspresivna upotreba glumaca kao glavnih operatera ovog performansa. Izvođači su nam predstavili sebe same, kao privatne osobe i kao tvorce ove pozorišne strukture čije delovanje, javno i privatno, nije pošteđeno dejstva bračnog para i cele porodice Slobodana Miloševića i Mirjane Marković.

Protagonisti predstave Ivana Kovačević (Mirjana Marković) koja se mu-

dro kretala u rasponu od naglašeno karikaturalnog lika osione vladarke do delimično tragične usmaljene žene, potpomognuta igrom nekoliko dvojica i Dejan Cicmilović koji je uporište za izgradnju lika Slobodana Miloševića našao u blagoj i ne-napadnoj imitaciji, imali su snažnu podršku u ansamblu mladih i talentovanih glumaca.

Navala kiča devedesetih čijem je bujanju pogodio i vladarski par čitljiva je u ovoj farsičnoj tvorevini i na planu kostimografskih rešenja-dominira šušljivo-šljokičasta plastika. Praćena stalno zvucima turbo-folka u prostoru ispunjenom odbačenim stalcima za infuziju sugerije nam se bespomoćnost, klonulost.

Lift- Slobodan šou jeste uzbudljiva, u isti čas i zabavna i potresna, važna i vredna pozorišna tvorevina.

UTISCI PUBLIKE**ALMIRA SULJEVIĆ**

Potresno je, pod utiskom sam. Plakala sam na kraju. Iznenadila me je predstava, očekivala sam komediju.

SABINA JUSUFOVIĆ

Proživela sam neke događaje ponovo, dojmilo me je sve izuzetno. Setila sam se se svega što smo preživeli i samo mogu da kažem svaka nam čast.

MIRZETA ĐERLEK

Nisam očekivala ovakvu predstavu, ali sam duboko dirnuta. I pričom i utiskom koji su glumci ostavili na mene. Interesantan je način na koji su predstavili sve.

JELENA BOGAVAC, DRAMATURŠKINJA PREDSTAVE LIFT - SLOBODAN ŠOU

PRONAŠLI SMO TREĆU LOPTU DA SE GOVORI O DEVEDESETIM

To su dva kofera koja nosimo, njihov glamur i našu bedu. Zapravo ne znam koji je teži.

Dokumentaristički tekst kao melodrama i mjuzikl. Koji deo stvaralačkog procesa je bio najteži?

Permanentno saradujemo sa istom trupom iz Gračaničkog pozorišta i ljudi okupljenih oko omladinskog studija teatra Bitef koji ja vodim dug niz godina, bili smo veoma uhodan tim koji je radio na razvoju rada u odnosu na politički postdramskog teksta. U trenutku kada smo došli do 90-tih neminovna logika na se uputila je na vladarski par. I onda

sam se srela sa ogromnom temom, raznih nacionalnih sukoba, tri-četiri rata koja su se desila. Ali na ideju reditelja rešili smo da iskoristimo tu političku floskulu da Miloševićeva karijera počinje i završava u Gračanicima, i da radimo sa glumcima iz tog mesta. To me je dovodilo do intimnosti njihovog bračnog života, do dijagnoze banalnosti njihove ljudskosti, koja prati onu detinju "Car je go!" ideju. Držala sam se transkripta njihovih preslušivanih razgovara i memoara Mire Marković koje sam prepravala i u melodramskom ključu sam napravila taj porodični ugao.

Radili ste sa glumcima koji su rođeni 90-tih. Kako je tekao taj proces?

Sudarili smo epiku našeg života, epiku života izvođača koju su ustvarili Sloba i Mira na scenu izneli. Postdramski teatar zahteva i lično prisustvo izvođača, kako smo srušili četvrti zid, i ne bavimo se imaginacijom, a govorimo o bliskoj istoriji, vrlo je važno lično određenje samog izvođača. Mi smo prošli vreme interesantan dramaturški proces, i oni su vrlo potkovani. Postoji jedna anegdota. Zvao me je omiljeni glumac iz predstave, Jovan Zdravković, koji igra Marka Miloševića, sa slave na kojoj je bio i kaže da zahvaljujući našim projektima sada može da se svađa jer sve zna. Mislimo da je jako važan ovaj edukativan nivo do koga dolazimo sa izvođačima.

Koliki je izazov bio biti u isto vreme istorijski precizan i pisati melodramu o 12 godina koje su na neki način definisale našu blisku istoriju?

Od reditelja dolaze prave problemske teze koje je on uobličio pre nego što mi počnemo da ih razvrcavamo, a ja sam bespoštedna i imam jako mnogo razumevanja za jako mnogo uticaja. I na kraju se lišavamo mnogo toga. Za Slobodan Šou smo imali preko četiri sata igranog materijala. Lišili smo se najdivnih stvari zato što su ostali kao deo neke druge predstave. Sad, hoće li biti sreće da se ostvari, videćemo. Najviše smo ponosni što smo pronašli treću loptu da se govori o devedesetim. Nažalost, malo kritičara je to prepoznalo. A najteže je zapravo bilo napraviti predstavu sudara melodramskog mehura sa tom našom epskom pozadinom. To su dva kofera koja nosimo, njihov glamur i našu bedu. Zapravo ne znam koji je teži.

Prava asocijacija na Novi Pazar?

Radost.

NENAD TODOROVIĆ, REDETILJ PREDSTAVE LIFT - SLOBODAN ŠOU

JEDINI RAZGOVOR SA DEVEDESETIM MOŽE DA BUDE U DEMISTIFIKACIJI

Da li je izazovnije raditi sa prisutnim piscem ili sa klasicima?

Upoznaj pisca, da bi ga manje mrzeo. Ta procesijada koju smo imali još jednom je pokazala da u jednoj suvoparnoj istorijskoj građi koja ima jasnu, ozbiljnu misao, a podrazumeva i talenat, može da postane živa građa na kojoj se gradi čitava jedna plejada poetskih akcija. To je ono što je Jelena napravila i na tome se zasnivala režija. Na kraju ovog procesa zapravo je bilo kako politički nekorektno pričati o devedesetima, a ostati umetnički korektan. Pošto je politička korektnost moderna, mi smo odabrali da govorimo na najnekorektni politički način. To naša pozorišna kritika i nezavisni intelektualci, koji su zavisni od pozorišne prakse nisu prepoznali.

Govorite o bliskom, burnom vremenu. Da li Vas je to ograničavalo u kreativnom procesu?

Prvo smo odabrali likove, onda teme. Određivanje njegove krivice ili glorifikacija njegovog lika za nas nikada nije bila imperativ. Nismo hteli da se zabašurimo u klinč između Slavoja Žižeka i ruskih pravoslavnih mistika koji ga brane. Suštinski je pronađen put koji ne govori ama baš ništa o strahotama koje su posledica njega i te ekipice koju sam već pomenuo. Predstavu smo proanalizirali u poslednjem trenutku i shvatili da je u stvaranju ovog melodramatskog kiča jako važno da otvorimo svest o tome da je on okrivljen, tako da predstavu počinjemo njegovom haškom oputznicom za Kosovo što malo ljudi i prepoznaju što je interesantno i poražavajuće.

Devedesete su tema koja još izaziva mnogo kontraverzi. Koji je vaš način pričanja o njima?

Jedini razgovor sa devedesetim može da bude u demistifikaciji i na njoj smo zasnovali igrački, žanrovski i narativni ton. Ovo nije bio obra-

čun ni sa njim, ni sa devedestim. Nastavak optužbe kritike je da se u komadu ne govori dovoljno grubo o njemu. Naš odnos prema vladarima je takav, ili ćemo da ga bacamo u blato i pokažemo da je zlikovac, ili da ga hvalimo i da pričamo kako je zaslužio spomenike na svim našim trgovima. Mi smo odgovorili na pitanje kakav je on bio čovek i to kroz njihove govore, osim onih na kraju kada se ispovedaju kao odgovor na te reči koje su vezane za transkripte i memorijsku građu Mire Marković. Naša javnost neumereno očekuje od predstave da im da odgovor na pitanje šta se desilo. Mi smo postali

vili jedno osnovno pitanje. Kako je moguće da se neko ovako dokaže istinitim radnjama koje su proživeli naši junaci, a da mi i dan danas možemo da trpimo posledice takvog banalnog zla?

PRATEĆI PROGRAM FESTIVALA

7-14. maj

Izložba Muzeja pozorišne umetnosti Srbije:
MEŠA SELIMOVIĆ U POZORIŠTU
(100 godina od rođenja), autor Olga Marković

12. maj u 18:30h

Promocija izdanja Sterijinog pozorja -
knjiga "POZORIŠNI DIRER I DRUGI ZAPISI"
Aleksandra Milosavljevića i časopis Scena

NARODNO POZORIŠTE UŽICE

SVEDOBRO**Tekst:** STEVAN VRANEŠ**Režija:** NEMANJA RANKOVIĆ**Scenografija:** MARIJANA ZORZIĆ PETROVIĆ**Kostimografija:** SNEŽANA KOVAČEVC**Muzika:** ANA ĆURČIN I GORAN ANTOVIĆ**Scenski pokret:** FERID KARAJICA**Dizajn svetla:** RADOMIR STAMENKOVIĆ**IGRAJU:****Marina:** TANJA JOVANOVIĆ**Jovana:** BILJANA ZDRAVKOVIĆ**Rajko:** IGOR BOROJEVIĆ**Žarko:** BRANISLAV LJUBIČIĆ**Nika:** TIJANA KARAIČIĆ

I tekst drame i predstava Svedobro apartne su pojave u kontekstu naše recentne pozorišne ponude budući da o sveopštem nasilju – fizičkom ali i duševnom – koja presudno određuju naše živote u poslednjih nekoliko decenija, govore na suptilan način, izbegavajući svaku naznaku prikazivanja brutalnosti. Primenjeni rediteljski postupak u skladu je sa literarnim prosegom i otvara prostor za odlične glumačke kreacije.

LILIJANA IVANOVIĆ, POZORIŠNA REDITELJKA

OKRUGLI STO KRITIKE O PREDSTAVI NARODNOG POZORIŠTA IZ PRIŠTINE: „LIFT-SLOBODAN ŠOU“

Posle otvaranja razgovora, medijator Aleksandra Glovacki rekla je da ovu predstavu vidi kao epsko pozorište, sastavljeno od dokumentarnih materijala – novinskih tekstova, delova iz knjiga Mirjane Marković, transkripata njihovih prisluškivanih telefonskih razgovora itd. Dramaturg se bavio odlomcima iz života Mirjane Marković i Slobodana Miloševića, njihovim međusobnim odnosima i odnosima prema svetu.

Dramaturg Jelena Bogavac rekla je da joj je bilo jako inspirativno da se bavi ovom temom, ali i veoma teško da nađe ugao iz kojeg bi gledala na taj odnos. „To je za nas tragično vreme i zbog nejga su i naši životi doživeli lične tragike. U stvaranju predstave mnogo su pomogli i glumci, jer se tekst rađao i na samim probama, uz glumačku svesrdnu pomoć.“ Zatim je reč uzela Ivana Kovačević, glumica srpske drame prištinskog pozorišta, inače jedan od tumača lika Mire Marković, rekavši: „Deo u kome Mira Marković govori o majci je tipično antička tragedija. Ja se jedno vreme uopšte nisam bavila ulogom, jer sam uživala slušajući svoje kolege kako rade na svojim ulogama. Tekst me je očarao već pri prvom čitanju, a kasnije mi je Jelena (Bogavac) prepričavala i neke stvari kojih nema u tekstu i ja sam shvatila

da ima dovoljno materijala da se bavim psihologizacijom lika Mire Marković i pokušam da je odbranim. A to je i bio i moj cilj – pokazati Miru Marković u pravome svetlu. Mene je tekst zaista poneo.“

Nenad Todorović, reditelj: „Mi još uvek polemishemo i sa komadom i sa odnosom publike prema njemu. Ovo nije samo odnos prema porodici Milošević, već i prema tom vremenu. A pošto se ovde pominjao i žanr predstave, za mene je to tragična farsa.“

Potom je voditeljka dala reč Dejanu Cicmiloviću, koji je tumačio lik Slobodana Miloševića. „Ja sam duboko ubeđen da glumac ne treba da bude fasciniran likom koji tumači. Nisam fasciniran ni likom ni delom Slobodana Miloševića, već sam samo glumac koji je vršio svoj zadatak. Pokušao sam da branim taj lik, jer glumac uvek mora da brani lik koji igra, tako što sam se trudio da što manje pokazujem Miloševićevu agresivnost. Kad su me pozvali da kao gost igram u ovoj predstavi (glumac je inače prvak niškog Narodnog pozorišta), jako sam se uplašio zadatka. Ali posle razgovora sa dramaturgom i rediteljem, oslobodio sam se straha i zdušno krenuo u posao.“

Zatim se iz publike javila Hana Salihagić, rekavši: „Ja sam večeras najviše iznenadila samu sebe. Mislila sam da ne volim ovakvu vrstu predstave, ali sam, gledajuću ovu predstavu, shvatila da nije tako. Naročito me je pogodio poslednji deo predstave – ispovesti, jer sam u njima pronašla deo sebe i deo svoje lične traume. Večeras sam shvatila koliko sam ustvari duboko potisnula sve ono što sam tada doživela.“

Kritičar Festivala Milivoje Mladenović rekao je da će govoriti kao gledalac i prijatelj autorske ekipe, a ne kao kritičar: „Uz dokumentarizam, o kojem se već govorilo, za mene je važna značajka ove predstave sprege između politike i kiča (kostim, plastično cveće, estrada). Smatram veoma značajnim učešće hora u ovoj predstavi, jer on je oznaka tragičnoga i uzvišenoga, kao što je to slučaj i u antičkim dramama. A scenografija me je asocijala na smrt; odnosno metalni stalci, koji se stalno pokreću po sceni, podsetili su me na stalke za infuziju. Po meni, ovo je izuzetno značajna predstava.“ Jelena Bogavac, dramaturg, rekla je da se slaže sa gdnom Mladenovićem, jer je i njoj učešće hora u predstavi bilo zaista bitno i zahvalila je glumcima koji su, na neki način, bili i autori teksta predstave.

GLUMCI PREDSTAVE "LIFT - SLOBODAN ŠOU"

Ivana Kovačević
Dejan Cicimilović

Šta je bilo najizazovnije u građenju lika Slobodana Miloševića?

Bio sam uplašen kad sam dobio priliku da tumačim lik Slobodana Miloševića u smislu da li je dovoljna istorijska distanca da bi se pričalo o tom vremenu. Posle razgovora sa Jelenom i Nenadom zaključio sam da oni imaju dobru ideju i shva-

LIK SAM DOČARALA KROZ PSIHOLGIZACIJU

Miru Marković je dočarala Ivana Kovačević

Meni je najizazovniji tekst, koji je fantastičan, kada sam ga dobila. Ja sam tek kasnije počela da se bavim svojom ulogom, bilo mi je zanimljivo da slušam i svoje kolege, a zatim sam počela da se bavim Mirjanom Marković. U razgovoru sa Jelenom, rešili smo da radimo na psihologizaciji Mire Marković. Tekst nam to dozvoljava da je kroz predstavu iz scene u scenu pravim drugačijom

kako bih pokazala gomilu njenih različitih ličnosti u njenoj glavi. Kada je sa porodicom, ona je jedan lik, kada je sama drugi, sa sinom se ophodi najedan način, sa ćerkom na drugi. Prilikom hapšenja je neko sasvim srećna, i za taj momenat smo uzeli i njeno psihičko stanje.

Prva asocijacija na Novi Pazar?

Prijatelji koje ovde imam, pozorište i kolege.

BILO JE INSPIRATIVNO, ZABAVNO I TEŠKO

tio sam u potpunosti šta mi lik koji radim donosi, a šta odnosi. Svako ima svoje mišljenje o tom vremenu, o tim ljudima jer su odredili 12 godina vremena u kojem mi nismo bili srećni, ni kao ljudi, ni kao narod. Pripadam generaciji koja je od svoje 21. do 31. živela te godine. Sve me je zakačilo što je bilo ružno. Ovaj komad je komenar tog vremena, na jedan umetnički način je sve to urađeno, zato je bio izazov. Ja nisam hteo da pravim dekonstrukciju ličnosti, već da gradim njegov karakter, kao jedno ljudsko biće. Nemam

nikakvu simpatiju prema Slobodanu Miloševiću, ali kao glumac prihvatio sam posao kao i svaki drugi. Naravno, bilo mi je inspirativno, zabavno ali i jako teško da sve ovo uradim. Predstava je podigla mnogo prašine i u zemlji i inostranstvu.

Prva asocijacija na Novi Pazar?

Pesma o Novom Pazaru „Kad pogledam sa bedema“ koju su Vahid Džanković i Haris Đerlek odradili za svoju diplomsku predstavu koju sam ja režirao u bluz aranžmanu.

Marko Panajotović

SEĆALI SMO SE 90-TIH, MOG DETINJSTVA KOJE JE ZA MENE NAJTRAUMATIČNIJE

Kako ste gradili likove koje tumačite u predstavi?

Jako je bio zanimljiv proces, jer je trebalo da mi pričamo o svojim doživljajima iz 90-tih godina. Rođen sam 1994. pa je trebalo da se sećam najranijeg detinjstva. Mislim da se svaki čovek seća onog najupečatljivijeg, mislim na prve godine odrastanja. Interesantno je da su to za mene bili najtraumatičniji događaji i svi su bili vezani za ratove i bombardovanja.

Bilo je potrebno setiti se tadašnjih događaja kroz neki sadašnji doživljaj i pomisao na sve to. Igram više likova, ljude koji su tada bili na vlasti kroz prizmu sadašnjih događaja.

Prva asocijacija na Novi Pazar?

Volim Novi Pazar i prvo sećanje mi je kada smo sa predstavom „Muškarčine“ osvojili nagradu na Festivalu omladinskih pozorišta ovde kod Vas.

Bilten 54. Festivala profesionalnih pozorišta Srbije "Joakim Vujić".

Izdavač: Reginalno pozorište Novi Pazar i Zajednica profesionalnih pozorišta Srbije. **Urednik:** Hana Salihagić. **Tehnički urednik:** irhad Salihagić. **Redakcija:** Milivoje Mlađenović, Lilijana Ivanović. **Fotografije:** Tarik Graca